

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, L. Doedes, P. L. Dubourcq,
J. Gratama, G. D. Jordens, J. F. Ligtenberg.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Afgetreden als redacteur:

C. H. DOUWES DEKKER.

Lid geworden van de redactie:

P. L. DUBOURCQ.

Een Sociaaldemokraat - Corpspresident.

... la critique est aisée.

Dat kritiek oefenen een gemakkelijke bezigheid is moet verre van een beletsel, onder deze omstandigheden een aanmoediging zijn zich ertoe te zetten. Men is niet in de stemming om iets moeilijks te beginnen, als pas door een vriend met zijn voorbeeld duidelijk is gemaakt welk gevaar erin ligt te véél hooi op zijn vork te nemen. Want dat is ook aan wie met ingenomenheid den heer Jan van der Waerden het corpspresidium zagen aanvaarden, aan wie vol verwachting den eersten tijd hem gadesloegen, in den laatsten tijd duidelijk geworden, dat hij als sociaaldemokraat fiasco heeft gemaakt. Dat de welverdiende lof, aan zijn optreden als vooruitstrevend regeeringspersoon toegezwaaid, gelijk zoo menig maal gebeurd, geogst werd ten koste zijner socialistische beginselen. Dit is duidelijk geworden zelfs aan wie om meer dan één reden moeite hadden om het te begrijpen.

Want als men zelf ervaren heeft wat een schijntje aan goede dingen er in de studentenwereld te koop is, en na lang en lastig zoeken betere aarde heeft gevonden om in te leven — gelooft men niet spoedig dat een die het voorrecht genoot de vruchtbaarder velden nog wel niet te kennen, maar althans hunne ligging te weten, dat zoo een wat op den duur goed is zou verwerpen om naar iets bedorvens-in-zijn-wezen te grijpen. De verleiding is zoo klein. Letterlijk niets dan wat onnoozele ijdelheid vindt in het eigenlijke corpsleven, in den engsten zin van het woord, voldoening. Verstand niet; gemoed niet; werkracht slechts bij afwezigheid van deze twee; en zelfs geen eerezucht die een béétje ver reikt. Wat kan in 's hemelsnaam iemand bewegen bij preferentie dit corpsleven te zoeken?

Maar de ongeloofigste Thomassen kunnen door feiten worden bekeerd. Zoo ik. En aan anderen overlatend de innerlijke drijfveeren uit te vinden en den lezers van dit blad (mij, nieuwsgierige in het bijzonder) te ontdekken, die den heer Jan van der Waerden bewogen, blijft voor mij ter bespreking de houding door hem tegenover de buitenwereld aangenomen.

Er is natuurlijk maar één manier waarop een sociaaldemokraat zijn taak als president van een studentencorps kan opvatten. Zijn waardigheid moet hij dienstbaar maken aan de propaganda. Vergeselijk moge het zijn indien hij bij de plechtige installatie een oogenblik beduvelid is, en meent zijn corps tot een beter te kunnen vervormen — maar het zwelgen in zulke feestelijke ideologie zal den anderen dag door een even heilzame katterigheid worden gevolgd als schuimende champagne veroorzaakt, en, gelijk deze naar haring, doen verlangen naar heldere en nuchtere gedachten. Gebeurt dat niet, dan is er gevaar, zooals er

altijd gevaar is indien de kater wordt verdrongen. Wie zich ten tweeden male bedrinkt aan het denkbeeld de dingen in een corps ten goede te kunnen keeren, is hard bezig zelf zijn draai te nemen.

Studenten vormen nu eenmaal geen geschikt materiaal om proeven tot verhooging der moraliteit en wat daaraan annex is mede te nemen. Dat een idealistisch, uit de burgerlijke klasse afkomstig jongmensch, begint met zoo iets te denken, ligt voor de hand. Studenten zijn jonge mannen, nietwaar? Moeten zij niet staan vooraan in de gelederen van hen, die strijden voor schoonheid en rechtvaardigheid, voor waarheid en geluk? Dat hebben wij allemaal ons vroeger afgevraagd, en ik ken er zelfs die het met een luidruchtig ja beantwoordden. Maar het was vóór zij kennismaakten met de sociaaldemokratische wetenschap. Bedenklijk is het als iemand die ónze luchtkasteelen ineen zag storten en bovendien socialistische lektuur heeft gelezen, háást in de beweging gestaan, bedenklijk als zóc iemand nog zulke malle vergissingen maakt. Want in dat geval, in het geval van den heer Jan van der Waerden, verraadt het voorkeur voor het begaan van vergissingen, die van pas zijn, boven het onthouden van waarheden, die minder gelegen komen.

Dit ernstige verwijt treft v. d. W., omdat hij wenscht als corpspresident au sérieux genomen te worden. Omdat hij — zeer terecht — zich niet van de moeilijkheid af wil maken door aan zijn optreden onder studenten alle belang te ontzeggen, omdat er méér en andere dingen mee gemoeid zijn dan zijn partikuliere leven. Ware daarvan slechts sprake, ik zou de laatste zijn om aanmerking te maken. Ik weet te goed dat een stadje als Delft aan velen onzer geen genoegzame afwisseling zou bieden, als zij geen vrijheid behielden ook buiten de arbeidersbeweging ontspanning te zoeken. Die beweging is nog niet groot, niet ruim, niet krachtig genoeg om ieder te kunnen geven wat hem als mensch toekomt. Véél uit de burgerlijke wereld hebben sommigen onzer nog noodig om zich gelukkig te kunnen voelen. Maar niemand die zijn verstand heeft zal dat belangrijk vinden. Niemand zal omgang van socialisten met personen uit de burgerij, wat in zich sluit onderworpenheid van socialisten voor burgerlijke leefregels, afkeuren. Dat kan lastig wezen, en vervelend, dat brengt meermalen in een valsche positie, maar er is geen middel tegen. Even mal het is de socialistische rechtsbegrippen toe te passen in een kapitalistische wereld, even dwaas zou het zijn socialistische gebruiken door te voeren in salons. Men blijft er vandaan of men doet er correct. Als men tot het eerste niet kan besluiten, bestaat er niet de minste reden om het laatste na te laten. Gelijk een socialistisch fabrikant zich gedwongen ziet zijn volk te bestelen, zoo is een socialistisch student wel verplicht tegen zijn omgeving af en toe te huichelen. Het zou haar te groote eer, en hem te groote last zijn, iederen dag opnieuw onvruchtbare debatten uit te lokken. Hij blijft niet in die omgeving om haar te overtuigen, maar om van de voordeelen die zij biedt, te profiteren.

Maar deze verhouding wordt anders, zoodra de persoon in kwestie een positie inneemt in die burgerlijke wereld, niet langer als parasiet er in leeft, maar drager wordt der verantwoordelijkheid van haar bestaan. Dan zegt hij niet enkel de burgerij en hare aanhangsels ten eigen nutte te willen gebruiken, maar iets voor haar te wil-

len doen, niet passief, maar actief te willen zijn. Dan heeft men recht van hem te vorderen dat hij zijn best zal doen, dat hij handelen zal, en natuurlijk: handelen volgens zijn beginselen.

Wie, als sociaaldemokraat zich een verkiezing tot president van een studentencorps laat welgevalen, moet wél weten wat hij begint. Er is bijna geen vreemde positie denkbaar. Elk die ervan hoort moet even lachen. De eerste plicht van den betrokkene is, deze lachers tot bedaren te brengen door te toonen dat hij verder ziet dan zij. Dat hij munt weet te slaan uit wat een ander de moeite niet scheen om op te rapen. Ligt dat niet binnen zijn vermogen, of twijfelt hij daar zelfs maar aan, dan doet hij wijs met voor de eer te bedanken. Daarin op zich zelf, indien goed gemotiveerd, ligt propaganda, want het is een principieële handeling. Den schijn van iets verkeerd te doen mag hij slechts op zich laden, zoo hij zeker weet met daden te kunnen bewijzen dat deze schijn bedrog is. Op alle manieren moet hij trachten aan zijn omgeving duidelijk te maken dat hij als corpspresident sociaaldemokratisch kan handelen. Bewijst hij de mogelijkheid daarvan niet, dan bewijst hij niemendal, want om als ambteloos burger sociaaldemokratisch te blijven handelen, behoefde het gevaarlijke spelletje niet aangevangen te worden. Op ééne voorwaarde mag een socialist een benoeming tot president van een studentencorps slechts aannemen; op voorwaarde van het publiek te verstaan te geven niet uit ijdelheid te accepteren, gelijk men denkt, niet uit corpliefde, gelijk men hoopt, maar enkel en alleen omdat hij er een nieuw propagandamiddel in ziet. Omdat hij meer aandacht op zich, en dus op het socialisme denkt te vestigen, beter verstaan denkt te worden, als hij op een stoel gaat staan praten, dan wanneer hij tusschen de menigte blijft. Beter, indien hij voorstelt te verbeteren wat onder zijn bereik ligt, dan wanneer hij een rede houdt over de opheffing van het privaat-bezit, of over het meeningsverschil tusschen Bernstein en Kautsky. Studenten zijn in dit opzicht niet verschillend van andere menschen; zij voelen eer de betekenis van een leer uit de veranderingen die zij brengen wil in hun dagelijksch leven, dan uit de theorie waarop zij berust. Omdat zij haast uitsluitend met de theorie van het socialisme in aanraking komen, zou niets heilzamer voor hen zijn dan een beetje praktijk.

Een vereeniging van studeerende jongelui kan ongetwijfeld zoo zijn ingericht, dat geen socialist zich voor het lidmaatschap behoeft te schamen. Maar even zeker zijn de bestaande studentencorpsen geschoeid op zeer grooten en anti-demokratischen voet. Er valt voor een sociaaldemokraat-president dus wel wat te doen. Men behoeft mij niet te zeggen dat ingrijpende voorstellen zijnerzijdsch zouden worden verworpen. Dat is van weinig belang. Zijn taak is niet te verbeteren, maar propaganda te maken, te doen zien hoe een sociaaldemokraat wil en denkt. Daarenboven kan hij veel veranderen door zijn eigen besluit. Niemand kan hem dwingen uit brandie in een bakje te gaan zitten. Niemand om champagne te schenken. Door zulke dingen te weigeren zou hij stellig hooglopende ruzie krijgen, waarschijnlijk ten slotte gedwongen worden te bedanken. Hoe leerzaam zou zulk een gebeurtenis voor zijne kiezers zijn! Hoe noodig om hun te doen begrijpen dat het socialisme hunne klasse, hare gebruiken, feesten en heerlijkheden vijandig gezind is. Dat een sociaaldemokraat niet de aangewezen persoon is om dat rommeltje van kale praal, koude drukte en onbetekenende rederijkerij bijeen te houden. Wat een goede les voor wie zich gaarne willen tooien met een schoonen rossigen schijn, maar niet begrijpen dat deze mooidoenerij zelfbedrog is en verwarring sticht indien geen handelingen volgen om de woorden waar te maken. Welk een opwekking voor de stille socialisten!

* * *

Dat v. d. W. niet achter zich voelde het proletariaat, niet uit zijn naam sprak en handelde tijdens zijn presidentschap, maar uit naam eener partij in het corps, die, ik erken het gaarne, meer onbedorven elementen in zich bevat dan eenige andere, bleek opnieuw den 29n September.

In de jaren dat ik mij onder studenten beweeg, had ik gelegenheid met ooren of oogen kennis te nemen van tusschen de dertig en veertig ontgroenings-redes, en ik herinner mij niet ooit er een gelezen of gehoord te hebben, waarin meer en betere dingen werden gezegd dan de heer Jan van der Waerden zei op den gedenkwaardigen Vrijdag. Er valt

aanmerking te maken op den vorm, welke verraadt dat v. d. W. zijn denkbeelden niet geheel beheerschen kan — er is iets nevelachtigs in dat gewild schijnt aan wie de herkomst niet beter kennen — men kan zich vroolijk maken over wat aangaande de plicht der nieuwe leden in de tweede kolom met gespatieerde letters wordt gezegd — daarin steekt geen kwaad — maar men kan onmogelijk zeggen dat de met nadruk uitgesproken woorden even weinig overtuiging ademden als gewoonlijk het geval is. V. d. W. had wat te zeggen en zei wat; dat is een; wat hij zeide was slechts hier en daar onjuist; dat is twee. Maar dat is niet genoeg, niet genoeg voor v. d. W. ten minste. Alle lof, den student gebracht, zinkt in het niet bij de eischen die aan een sociaaldemokraat moeten worden gesteld. Als die niet beter weet te doen dan in den trant van een modernen dominee wat werken op het gevoel, maakt hij fiasco, en dubbel fiasco, indien nog buitendien zijn onwetendheid of zucht om bij andersdenkenden in het gevele te komen — en, hoewel ongaarne moet ik het laatste het waarschijnlijkste achten — hem dingen doet zeggen in regelrechten tegenspraak met de socialistische wetenschap.

Onder den indruk der fiksche woorden betreffende moraliteit, mogen we niet vergeten dat v. d. W. president is geweest van een Sociaaldemokratische Propaganda-club, en daarom andere plichten heeft dan een cathegiseermeester. Zooeen mag het er bij laten een opwekkend woord te spreken, maar hij had, door zijn waardigheid daartoe in de gelegenheid gesteld, aan die 140 groenen een en ander moeten vertellen dat nu misschien de meesten hunner nimmer in hun leven zullen hooren. Hij heeft behálve de politieke partij, waartoe hij nog behoort, de jongelui die aan de werking zijner woorden waren toevertrouwd, een grooten ondienst gedaan met hun knollen voor citroenen te verkoopen. Meenen zij dat uit de socialistische leer geen andere kennis betrekkelijk hun leven, voor hen te putten valt dan v. d. W. mededeelde, dan zijn ze door zijn schuld op het verkeerde spoor geraakt. Voor een socialist is het oogenblik dat een jongmensch zijn studentenleven begint belangrijk, omdat vanaf dien dag voor hem meer dan vroeger gelegenheid bestaat zich los te maken van zijn klasse, en de andere te leeren eeren als de draagster van de toekomst. Mijn werk is het niet aan te vullen wat v. d. W. verzweg, maar ik kan aanduiden wat hij had behooren te zeggen met op een groote, onvergefelijke fout te wijzen, die hij maakte. Na wat stippeltjes volgt in de rede deze passage:

„Wij zijn jonge mannen, door ons wordt gij opgenomen in ons corps. Wij leven met en door elkaar en zoeken elkaar te begrijpen en te waardeeren. Daarvoor is noodig groote eerlijkheid; daarvoor moeten wij bewaren onze objectiviteit. Wij leven nog buiten de maatschappij. De stroomingen daaruit doen zich echter bij ons gevoelen en ons ontwikkelende, moeten wij trachten deze stroomingen na te gaan en te begrijpen: daarin bestaat ons leven.” Even verder: „En weet dan wel: dat 't in ons streven van meer betekenis is te zoeken elkaar te begrijpen en samen te streven naar recht in de wereld; den elkaar nu reeds aan te vuren partij te kiezen in de sociale beweging van onzen tijd, voordat nog de rijpheid in studie en wetenschappelijke ontwikkeling daar is, die voldoende objectiviteit in onze keuze waarborgt.”

Als een welmeenende, desnoods geleerde, maar in ieder geval gezeten burger, zich nederbuigend tot zijns vriends achttienjarig zoontje, zoo sprak, zouden wij zonder nadruk raden: „jongen, bedenk wie het zegt”, want het zou liggen in de orde der wereld, en zonder gevaar zijn. Maar als een oud-president van een socialistische vereeniging de keur der burgerlijke jongelingschap onderhoudt over het „bewaren” hunner „objectiviteit”, vaart deze contrabande onder valsche, bevriende vlag. Dat de massa der studenten in staat is het maatschappelijk gebeur objectief te beoordeelen, kunnen zelfs knappe menschen in hunne naïviteit meenen, maar wie van het socialisme toeten of blazen heeft begrepen, sterker, wie er propaganda voor heeft gemaakt, slaat zulke mallepraat uit tegen beter weten in. Daarvoor is géén excuus. Ik zeg niet dat het gemakkelijk is eenige honderde studenten in de ooren te schreeuwen dat zij en hunne klasse bijzondere belangen hebben, soms bewust, ook dikwijls onbewust deze klassebelangen dienen, maar ik zeg dat het een lafheid is hun iets anders te vertellen, een lafheid, om met zijn meening op den loop te gaan en aan de publieke opinie het veld te laten. Ik meen dat hij niet enkel het socialisme dat er zonder hem óók wel zal komen, maar bovendien de

groenen heeft benadeeld, door hun zulke bedorven gelegenheidsspijs te laten slikken. Ten koste der waarheid, die hij vrijwillig en zonder noodzaak op zich had genomen hun te zeggen, heeft hij aan de publieke opinie concessies gedaan. Zijn hoorders heeft hij wat op de mouw gespeld omdat de waarheid hun niet aangenaam in de ooren zou klinken. Hij heeft gevlod, ten koste van anderz inzicht, en van eigen reputatie.

9 Oct. '99.

C. F. L.

Laga's Najaars-wedstrijd.

6 October 1899.

't Weer, een hoofdfaktor in dezen, leende zich Vrijdag uitstekend tot 't slagen van dit feest. De roeiers hadden ook weinig last van de scheepvaart.

De jury: A. P. Petrie, L. V. Arnold, W. van Warmelo en W. C. Köhler kweet zich uitstekend van hare taak.

De uitslag der verschillende nummers was als volgt:

I. Vierriems outrigged gieken (seniores).

a. Boot „Ida”, roeiers: W. M. T. Thijssen, H. W. Dammers, F. A. Brandt, J. C. Deking Dura (slag), Versluys (stuurman).

b. Boot „Couvée”, roeiers: A. Broese van Groenou, H. Tromp, H. F. Adams, R. Klein (slag), J. J. A. Knoote (stuurman).

De „Couvée” ging met een langeren slag, dan die van zijn tegenpartij, dadelijk naar voren en was bij de bocht reeds twee lengten vóór, nadat in de „Ida” een snoek werd gevangen.

De „Couvée” won gemakkelijk. Tijd: 4 3".

II. Vierriems inrigged gieken (seniores).

a. Boot „Prinses”, roeiers: W. M. T. Thijssen, J. J. Canter Cremers, A. Broese van Groenou, R. Klein (slag), S. van Hoogstraten (stuurman).

b. Boot „Laga”, roeiers: J. H. Kremer, P. F. Bunge, F. A. Brandt, J. C. Deking Dura (slag), J. J. A. Knoote (stuurman).

De „Laga” schoot dadelijk vooruit en won zonder inspanning. De stuurman in de „Prinses” kwam ons niet ervaren voor.

Tijden: 4 9/10" en 4 11 1/2".

III. Vierriems inrigged gieken (juniores).

a. Boot „Laga”, roeiers: F. O. Wegener Sleswijk, G. J. Langhout, H. W. Dammers, J. H. O. Bunge (slag), J. J. A. Knoote (stuurman).

b. Boot „Prinses”, roeiers: J. H. Kremer, J. L. Th. Groneman, J. J. Canter Cremers, P. F. Bunge (slag), E. B. van Doesburgh (stuurman).

Tot de bocht leverde dit nummer een spannende race op. De „Laga” was zelfs een oogenblik voor; maar in de bocht ving zij een snoek en gaf het op.

Tijd van de „Prinses”: 4 3/5".

IV. Single sculling outrigged. (Kampioenschap van „Laga”).

Mededingers: a. H. F. Adams (buiten mededinging), b. J. C. Deking Dura, c. R. Klein, d. W. M. T. Thijssen, e. J. F. Blankert, f. J. Versluys.

Daar vier van de zes mededingers in de Laga skiff uitkwamen, zagen we slechts twee partijen tegen elkaar roeien. De twee anderen roeiden alleen de baan over op tijd. Thijssen roeide met langen slag en maakte de vrij goeden tijd van 4 36". Hij is evenals alle Laga-sculders, behalve Adams, niet goed thuis in de boot en zit te veel met de riemen op 't water bij 't naar voren gaan.

Deking Dura kwam als oud-kampioen zijn record van 4 18" nog eens verdedigen. Hij had helaas niet genoeg geoefend. Tijd: 4 40".

Blankert en Versluys gaan samen van den start. Versluys is dadelijk vóór en maakt een goeden tijd van 4 23 2/5". Hij roeide met een flink doorgehaalde slag en verschildt hierdoor van de meeste roeiers, dat hij met de knieën uit elkaar naar voren komt. Was de wedstrijd voor hem spannender geweest, hij had zeker beter tijd gemaakt.

Blankert roeit vrij netjes, maar heeft geen race-slag. Hij is anders pootig genoeg. Hij moet harder trekken en vlugger slaan. Tijd: 4 43".

Adams en Klein komen nu aan den start. Zoals bekend is, won eerstgenoemde het kampioenschap voor junior

scullers onlangs in Amsterdam, als lid van „Laga”. Hoewel hij reeds eenige maanden Delft heeft verlaten, wilde hij ook onze scullers nog eens partij geven en tevens een aanval wagen op 't record van Deking Dura. We kunnen dit streven zeker niet genoeg op prijs stellen. De race had het volgende verloop. Tot even vóór de bocht waren beiden gelijk. Klein verliet eensklaps zijn baan en zocht Adams in de zijne op, zoodat deze terdege tusschen en wal en zijn tegenstander geknepen werd. Gelukkig liet Klein hem een lengte uitloopen en volgde hem op de voet. Steeds schenen de skiffs elkaar te zullen raken, maar het bleef er bij. Na een contrabezoek aan zijn tegenstander te hebben gebracht, ging Adams tegen 't laatst nog iets naar voren en won met 1 3/4 lengte voorsprong.

Tijden: 4 11 1/5" en 4 17".

Beiden roeiden binnen record.

Adams was niet in training en won de race door superioriteit van stijl. Prachtig haalde hij de riemen door 't water en bracht daarna zonder schotje de armen vooruit; beide noodige factoren voor den snellen gang van de boot.

Hoewel Klein wel is vooruit gegaan sedert verleden jaar, toch konden we het groote verschil tusschen hem en zijn tegenstander duidelijk waarnemen. Met een ruk gooide hij zich op en zoo gingen ook zijn handen weg. Eigenaardig is het dat hij het kampioenschap won terwijl hij geklopt werd.

V. Tweeriems inrigged gieken (seniores).

a. Boot „Waterjuffer”, roeiers: F. A. Brandt, R. Klein (slag), J. J. A. Knoote (stuurman).

b. Boot „Waterjuffer”, roeiers: H. F. Adams, H. Tromp (slag), W. M. T. Thijssen (stuurman).

c. Boot „Ko-Ko”, roeiers: A. Broese van Groenou, J. C. Deking Dura (slag), W. M. T. Thijssen (stuurman).

Adams en Tromp maakten 's morgens een tijd van 4 36 2/5".

's Middags kwamen de beide andere ploegen tegen elkaar uit. De „Oude Twee” liep zeer snel uit en won in den tijd van 4 18 3/5". Broese en Deking gaven het op.

VI. Tweeriems inrigged gieken (juniores).

a. Boot „Ko-Ko”, roeiers: J. H. Kremer, P. F. Bunge (slag), J. L. Th. Groneman (stuurman).

b. Boot „Waterjuffer”, roeiers: Kraai, Uil (slag), Kneu (stuurman).

c. Boot „Ko-Ko”, roeiers: G. J. Langhout, J. Reus (slag), S. van Hoogstraten (stuurman).

d. Boot „Waterjuffer”, roeiers: J. H. C. Salberg, F. O. Wegener Sleswijk (slag), F. Begemann (stuurman).

De combinatie Langhout en Reus scheen niet bijzonder gelukkig. Tijd: 6 6".

Salberg en Sleswijk deden hun best maar konden niet tegen hunne meer ervaren tegenstanders optrekken. Hun body-swing was treurig. Tijd: 4 42".

De race tusschen de beide andere ploegen was interressant. De winners van 't vorige jaar werden geklopt. De „Waterjuffer” won in 4 25 3/5". De „Ko-Ko” maakte 4 32 3/5".

VII. Tweeriems vaste banken.

Boot „A. C. Schaly”.

a. Roeiers: Knoops, v. d. Burg (slag), Dammers (stuurman). Tijd: 5 8 1/5".

b. Roeiers: v. d. Stok, Plate (slag), Begemann (stuurman). Tijd: 5 51".

c. Roeiers: v. d. Berg, Westenenk (slag), A. Broese van Groenou (stuurman). Tijd: 5 7 2/5".

Het komt mij voor dat 't beter is de najaarswedstrijd, zoals vroeger in 't laatst van October of in 't begin van November te houden.

We missen dit jaar de vele afschrijvingen van booten in October. 't Weer wordt wel ongunstiger, hoe later of we in 't seizoen komen, maar een roeier mag zich daardoor niet laten afschrikken.

We bereikten er de volgende voordeelen mede. De eerste jaars kunnen zich tenminste eenigszins voorbereiden. Toevallig kwam er een sciffeur aan; maar in de vaste banken boot werd slechts een treurig schouwspel te zien gegeven.

Vaste banken vier kan dan ook op 't programma komen. 't Gebeurt dan ook niet meer, dat de prijzen uitgelooft door den Senaat verroeid worden tusschen twee ontrigged vieren, die nog nooit in die combinatie geoefend hebben.

In de inrigged 4 seniores evenzoo. Slechts eens was er in geoefend. Het had werkelijk meer 't voorkomen alsof de prijzen onder elkaar verdeeld werden dan wel verroeid.

De combinaties werden zoo gekozen, dat ieder een kans op een prijsje had.

Geen wonder dan ook dat de raceroeiers niet bij machte

waren de snelste tijd te maken dien dag. De vierriems junioren genoot die eer. 't Is waar er roeiden twee invalers van onze acht in, dat gaf toch zeker de doorslag niet.

We misten dit jaar de records op de programma's vermeld. 't Zou wel eene aansporing voor vele zijn om nog eens extra hun best te doen deze te verbeteren, wanneer men ze eens onder de oogen kreeg. 't Zou dan niet verkeerd zijn behalve de tijd ook de namen der roeiers en het jaartal er van te vermelden.

Een vaste banken vier, die ingeschreven had, had bij gemis aan tegenstander een recordpoging kunnen wagen: terwijl bij 't slagen dezer poging de prijzen hadden beschikbaar gesteld kunnen worden.

'k Geloof zeker dat Laga instaat was vrij wat beter sport te leveren, dan wij jl. Vrijdag van haar zagen.

Naar aanleiding van 's Heeren Wu open brief.

Weledelgeboren Heer.

Vele pennen, Weledelgeboren Heer, moeten jeuken om u te antwoorden niet alleen, maar om u te weerleggen tevens. Ook de mijne spitste zich in die mate dat ik haar niet langer vermocht te bedwingen. 't Gebeurt, eilacie! niet dikwijls dat iemand van uwe beweging zich verwaardigt in 't „Studenten weekblad” te schrijven, hoeveel te meer dan juichen wij, de redactie doet, blijkens haar correspondentie in 't vorig nummer, daaraan hard mee, in de gelegenheid te zijn vele kwesties tegenover elkaar te plaatsen.

De open brief is een directe aanval. De senaatspresident zal u, naar ik hoop niet antwoorden, niet dat Z. E. niet mans genoeg is om zichzelf te verdedigen, maar omdat hij, buiten de corpsvergadering, als zoodanig niet geroepen is zich te verantwoorden.

Maar wij, gewone mensen, grijpen de gelegenheid met handen en voeten aan, vooral in dezen tijd nu er bij de jongeren belangstelling gewekt moet worden voor corpszaken, nu zij moeten worden ingeleid in de verschillende vraagstukken die zich hebben voorgedaan of zullen voordoen.

Een stuk, in 't vorige nummer opgenomen (Frisch bloed in 't corps), bepleit de wenschelijkheid van waardeering-van-ieders-pogen in een geest van onderling vertrouwen. Zeer zeker is dit wenschelijk; of 't bereikbaar is, is een tweede. „De geest der oprichters is geweest, het hoogste de essence van de vereeniging”, heet 't verder, maar ik vind 't juist zoo jammer, dat de geest der oprichters niet beter omschreven is ter plaatse, waar zulks noodig was: in de oprichtingscirculaire. Maar wij lezen daar slechts: „Wij meenen in den geest van u allen te handelen, wanneer wij ernstig aandringen op de vervulling der al grooter en grooter wordende behoefte, die er in ons midden bestaat. De algemeene wenschen strekken zich steeds uit naar de vorming van een Studentencorps, waardoor de eenheid der studenten op een eervolle wijze bevorderd, en voortaan alle verkeerde behandeling van zaken, het algemeen betreffende, zal voorkomen worden” (volgen eenige administratieve voorschriften).

Waarom bestond de behoefte naar de oprichting van een studentencorps? Wij weten 't jammer genoeg niet, want de eervolle wijze van bevordering der eenheid onder de studenten kan in de vage omschrijving geen voldoende basis voor verdere beschouwingen zijn gelegen. Een zeer dankbaar en interessante studie zou voor de kennis der motieven noodig zijn geweest. De geschiedschrijver van 't Delftsch Studentencorps (H. J. Verhellouw) maakt er zich af met de mededeelingen dat er lang en heftig op de oprichters vergadering gedebatteerd werd, blijkbaar niet begrijpende welk enorm belang de inhoud dier debatten voor ons nog zoude kunnen hebben.

In zooverre doet de kennis der primitieve behoefte weinig ter zake, als we voor 't feit staan dat 't Corps bestaat en moest blijven bestaan, met 't streven naar den idealen toestand in „Frisch bloed” aangeduid.

Dit is nu alles goed en wel maar zoover zijn we nog niet, en rekening houdende met bestaande toestanden blijkt 't dat er zeer duidelijk verschillende hoofdcategoriën met diverse tusschencategoriën zijn te onderscheiden.

Iemand heeft gezegd: „Er zijn geen partijen in ons Corps en ze mogen er niet zijn”. De man was blijkbaar

ziende blind en hoorende doof, want er zijn zeer zeker partijen in 't Corps (noem ze hoofdcategoriën als je wilt) en niet alleen dat ze er zijn maar ze moeten er zijn en 't kan ook niet anders.

Er zijn zooals overal, en er is geen reden waarom het in 't Corps anders zou zijn dan overal elders, voornamelijk twee groote partijen: die van 't behoud, die van den vooruitgang, liever misschien: twee partijen die verschillen in snelheid waarmee ze voorwaarts trachten te komen. Dit is een niet te loochenen feit en het is voor de ontwikkeling der leden goed en noodig dat dit zoo is.

Hoe of 't nu komt, dat dit feit zich voordoet en wat de oorzaak is dat Meneer A. gauwer vooruit wil dan Meneer B. doet hier niet ter zake, al zou 't in 't algemeen zeer interessant zijn en de moeite loonen de verschillende oorzaken daarvan nategaan.

De heer Wu vergeve mij dezen langen aanloop om tot zijn open brief te geraken, maar hij moet zich maar voorstellen dat ik 't niet speciaal tegen hem heb maar tegen allen, die den open brief lazen en die, naar ik hope, ook dit zullen lezen.

Ik kan dan den heer Wu de verzekering geven dat zijn stem is als die eens roependen in de woestijn. De heer Wu gaat zóó vreeselijk langzaam vooruit; hij staat bijna stil en de karavaan is bijna buiten 't bereik van z'n geluid. En gelukkig! want de karavaan meent een oase in de nabijheid ontdekt te hebben, waarheen ze zich langzaam en zeker voortbeweegt, den heer Wu de keuze latende met haar mee te trekken en zich te laven aan de verfrissende, daar traditioneel aangetroffen, beekskens of, ten prooi aan wilde, ontembare beesten, door hen aan stukken gescheurd en verslonden te worden. Mogelijk trekt ook 't murmelende beekskens den heer Wu niet aan, vermits hij met vrij groote zekerheid vermoeden kan, daar niets dan water te vinden.

's Heeren Wu eigen ontembare natuur komt boven waar hij den humanen groentijd belachelijk vindt. Dit nu is ter verantwoording van den genoemden heer, maar dat er reden is tot groote vreugde zullen velen, behalve de heer Wu, toch begrijpen als ze nagaan dat zekere beruchte tooneelen uit groentijden van vier en vijf jaar geleden, tot de geschiedenis behooren, als ze zich herinneren dat, zeer zeker tengevolge van 't minder-late naar bed gaan der groenen, de Apollo-uitvoering en de Tooneelavond ongehoord slaagden, dat de groenen op een, voor hen met het oog op de situatie, aangename wijze kennis maakten met de vereenigingen, dat ze iets goeds tot stand brengende, meer vertrouwen in hun capaciteiten kregen en dus eerder de vereenigingen in hun studentenjaren zullen steunen; dat verder ieder normaal georganiseerd mensch (waaronder ook studenten gerekend kunnen worden) overtuigd is van 't feit dat bier niet wordt gebrouwen om mee te gooien maar wel om te drinken en dat deze gezondmenschenverstand-achtige redeneering op zich zelf al voldoende is om te apprecieeren, dat meer en meer blijkt, dat er meerdere normaal georganiseerde menschen onder de studenten komen, afgezien nog van 't feit dat deze manier van met drinkwaar om te springen geschiedde met 't voorop gezette doel den groen te beleedigen en te zien, wat hij daarop terug zou doen, terwijl ook alweer een gewoon mensch dadelijk begrijpt dat er zooveel andere meer menschaardige manieren zijn om met een candidaatlid de kennismaking te beginnen.

Nu is de heer Wu daarvan misschien niet gediend en vindt de meer vochtige wijze van zich te presentereen verre te verkiezen en dan is dat voor 's heeren Wu's rekening, tot tijd en wijle hem op een of andere manier aan z'n verstand wordt gebracht dat men niet straffeloos den geest van de tijden negeert.

Zoo, waar de heer Wu radeloos vraagt, waar de gezellige uren na twaalfen op de societeit Phoenix gebleven zijn „waarop corplid en groen op de societeit Phoenix vereenigd, laatst genoemde 't kroegleven eerst goed leerde kennen”. Die zijn weg, Meneer Wu, die zijn naar de maan. 't Kroegleven dat de groenen daar soms leerden kennen, de genoegelijke uren daar door hen doorgebracht, velen wenschten dat ze die zijde van 't kroegleven niet als bestaambaar hadden leren zien, dat ze de genoegelijke uren niet beleefd hadden, dat ze niet hadden mogen zien, hoe, ten genoeg van een paar dóórgedronken typen, (die zich den godganschen dag vervelen, niet meer in staat iets in hun eigen belang te presteeren, die zich van hun bed

(Vervolg zie Bijvoegsel).

B I J V O E G S E L

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD
van DONDERDAG 12 OCTOBER 1899.

naar de kroeg en van de kroeg naar hun bed slepen), jongeren zich daarbij aansloten, zich gewichtig voelend (in de oogen der groenen en van henzelve) dat ze bij die oude, nooit meer nuchtere, kerels mochten zitten en meedrinken, familiaar doende van Jan en Piet: „Meneer is al ... de jaar jongen! Hoe oud denk je dat ik ben ...?” en zij in die genoegelijke uren dachten: „Ik wou dat ik in m'n bed lag!” Mijn ondervinding van genoegelijke uren na twaalfen is een weinig aangename en over 't algemeen zijn de studenten van 't den-ganschen-dag schreeuwen veel te moe om 's avonds nog iets dragelijks te beweren.

In hun studententijd zullen de jonge leden genoeg gelegenheid hebben dergelijke nachtelijke bijeenkomsten bij te wonen en te waardeeren, niet noodig dus, waar ze altijd klaar moeten staan, gespist op strikvragen en aanvallen van alle zijden, de, voor hen zoo hoog noodige, nachtrust te verkorten.

Tenzij de heer Wu zelf een der verzopen vrienden is, die in 't Corps blijven hangen omdat ze toch ergens aan den drank moeten zijn of een der jongeren die zich in de vriendschap dier achtenswaardige mannen verheugen, zal hij mij misschien toegeven dat hiervan in den grond veel waar is, al is de voorstelling, door mij meer als type beschouwd, als voorstelling wat overdreven.

Ik zal nu den erwtenregen maar overslaan om te komen tot de door U aangehaalde zin van den band die er is gelegen in ons student-zijn, waartegenover U stelt: de band die er is gelegen in 't criterium: ingeschreven zijn aan de Polytechnische School. Dit, geachte heer, is zooals U evengoed weet als ik, de groote kwestie, juist het punt van verschil tusschen degenen die met meer en degenen die met minder snelheid vooruit willen. 't Is daarom, ook vanwege de 50, door U aangehaalde, jaren, dat ik de oprichters circulaire citeerde. Daaruit blijkt namelijk heelemaal niet met welk vooropgezet doel de vereeniging van alle studenten werd aangegaan, tenzij dan de eervolle bevordering der eenheid, wat op zich zelf, zooals 't daar staat, niets beduidt. U geeft toe dat zoo 't student-zijn ons bindt, de Indologen bv., lid van 't Corps konden zijn. Aan mij heeft 't niet gelegen, dat ze er niet in zijn. 't Trouwens door de mannen van Uw beweging niet te loochenen en ook niet geloochende feit, dat iemand in de eerste plaats is mensch en als zoodanig ook in de allereerste plaats lid van 't Corps, wordt niettemin dadelijk gevolgd door de onomstootbare redeneering: maar 't Corps is Polytechnisch en moet dat blijven, van welke redeneering mij 't nog niet gelukt is 't verband in te zien: aan de eene zijde toegegeven: in de eerste plaats 't mensch-zijn, en aan den anderen kant: maar 't Corps is en blijft polytechnisch, blijkbaar ook in de eerste plaats. . . . .!

De kwestie van 't Polytechnisch gevoel. Ik citeer hier uit 't verslag der Corpsvergadering voor de laatste I.-Q.-behandeling uitgeschreven. ¹⁾

Nu al dadelijk de nieuw ingewijden voor deze kwestie te stellen lijkt mij zeer voorbarig. Van onze zijde is de I. Q. altijd als een ingewikkeld en mooi verschijnsel beschouwd. U zult haar waarschijnlijk klaar als de dag en van hoogst onaangename strekking vinden.

Niettemin zult U 't misschien met mij eens zijn als ik den jongeren leden den raad geef daaraan voorloopig nog maar niet te werken. (U zoudt misschien „voorloopig” wel weg willen hebben).

¹⁾ De heer Sanches beantwoordt den heer Tissot. Hij zal de zaken in principe tegenover elkaar stellen. Door de voorstanders wordt alle nadruk gelegd op 't gelijk deelnemen aan die voorwaarden, die noodig zijn tot de vorming van schooljongen tot mensch.

De tegenstanders stellen hun Polytechnisch gevoel niet op den voorgrond. In de eerste plaats is iemand mensch, natuurlijk, en op 't punt van algemeene ontwikkeling hebben de Indologen geen tweeden rang gezeten, hij tart iemand dit te bewijzen. . . . . Het Corps dat altijd alleen uit ingeschrevenen aan de P. S. heeft bestaan, moet zoo blijven, omdat 't de kiem kan leggen tot den band, die later in de ingenieurswereld moet worden vastgeknoopt.

De heer Damme, den heer Sanches replicerende, zegt, dat een Corps een lichaam is, waarvan in de eerste plaats 't vormend karakter moet worden genoemd; de heer Sanches kent een polytechnisch corps en kent dus aan de studie zeer zeker een plaats toe boven 't student-zijn.

(Corpsverg. 31 Maart 1897 „Minerva” Jrg. XXII N°. 9.)

Dat U, met permissie, lol maakt daar kan geen normaal mensch tegen zijn en dat U alles wilt onderzoeken en 't goede behouden is zeer prijzenswaardig, terwijl verder de, aan de eene zijde treurige aan den anderen kant ernstige, waarheid dat de mensch maar eens jong is als een paal boven water staat; maar dat je in 't Corps komt om lol te maken en zoo voort dat is een zoo onmogelijke bewering dat het de moeite bijna niet waard is, die tegen te spreken. Met den besten wil van de wereld, waardige Wu, kunt U ze zelf niet in praktijk brengen, de natuur gaat ook in deze boven de leer; maar beter nog dan dit, alle Senaatspraesides hebben zich in denzelfden zin uitgelaten, wat betreft 't essentieele van een Corpsslid, met wellicht kleine verschillen op ondergeschikte punten:

„Straks ontvangt ge van ons 't recht om in te gaan, tot dat deel van uw levenspad, dat leiden zal over een frissche, eeuwig groene hoogvlakte, van waar ge naar alle zijden onbeschoemd zult oordeelen over de ellende der kale, dorre woestenijen en het verderf der besmette moerassen die op een afstand en ver beneden U, het oog treffen. Maar het beveiligd zijn zal rust geven; schoon is inderdaad dat ge hier uwe idealen zult verwezenlijkt zien, wellicht de eenige maal in uw leven . . . . .

Zoeken moet het jonge geslacht ook naar ontwikkeling, uit literatuur, uit debatteeren, uit omgaan met menschen. Dan zal U als student reeds ter harte gaan, wat later om U heen, in politiek, in oeconomie alle aandacht zal vragen.”

„Luister niet naar hen, die u raden, liever zorgeloos te leven en u af te zonderen, omdat ge anders te vroeg oud en hinderlijk voor de gezelligheid zoudt worden. Dit is onwaar, want evenzeer als men bij ons met het schitterendste succes studiën en feesten weet te vereenigen, zoo is 't ook mogelijk belang te stellen in wetenschappen buiten ons vak, zonder zijn studiën te verwaarloozen of te kort te schieten in de overmaat van genot en vreugde, die uw jeugd en uw corpsslidmaatschap aanbieden.

(Heldring „Minerva” Jrg. XX N° 21.)

„. . . . . Gij hebt uwe tradities, uw kring verlaten om met een vreugdevol gemoed het onbekende in te gaan. Hebt ge u wel ervan rekenschap gegeven, dat u zeer veel grootere inspanning te wachten staat, dat uwe verantwoordelijkheid voor uwe gedachten en daden thans, zoo niet aanvangt, dan toch veel, veel zwaarder op u zal drukken. Ge zult moeten zoeken naar den te volgen weg, hij zal u niet meer dan heel flauw worden aangeduid en moeilijkheden van allerlei aard zullen zich voordoen waarvan ge tot op dit oogenblik niets te duchten hadt.

En dit leven, waarvan ik u hier spreek, gaat ge tegemoet met opgerichten hoofde, met moedig vooruitstrevenden geest en vroolijk verlangen en ik zeg u, recht hebt ge driewerf recht in uwe opvattingen want ge gaat mensch, ge gaat man worden.

(De Vogel „Minerva” Jrg. XXI N°. 20.)

„Wanneer wij u aanstonds 't recht geven den naam van Lid van 't Delftsch Studenten Corps te dragen zijt gij vrij man, zonder banden die u dwingen eens anders wil te doen en gij zult 't dus geheel aan u zelf moeten wijten, wanneer gij later met berouw op uw studentenleven moet terugzien, als een tijd waarin gij niet geweest zijt wat gij hadt kunnen zijn, niet gedaan hebt wat gij hadt kunnen zijn, niet gedaan hebt wat gij hadt kunnen doen.

(Brandt „Minerva” Jrg. XXII N°. 20.)

Dit drietal aanhalingen zullen U naar ik hoop voldoende overtuigen, als ik beweer dat allen, die geroepen waren de jongeren toe te spreken, bij den aanvang van hun studentenloopbaan doordrongen waren van den ernst van 't oogenblik, waarop zij, in wier handen eenmaal 't Corps zou rusten, dat corps binnentraden. Ook de tegenwoordige president heeft daarvan de doorslaande bewijzen gegeven. Mocht 't Uw streven zijn, waarde heer Wu, om door uwe opmerkingen den indruk van dat ernstige oogenblik te verminderen, dan hoop ik, dat mijn schrijven dat streven voldoende zal tegengaan.

Weledelgeboren Heer (U mocht vanwege de lengte van dit schrijven eens vergeten zijn dat ik mij veroorloofde U zoo te betitelen) ik wil voorloopig mijn gedoe tegen Uw gedoe hierbij laten; ik begin mezelf met 't geschrijf te vervelen en hoop maar dat U tot hiertoe 't lezen hebt kunnen volhouden niet alleen, maar 't ook nog hebt kunnen verwerken. Voor eventueele opmerkingen houd ik mij zeer aanbevolen en als U nog eens in 't blad schrijft zal 't mij aangenaam zijn U nog eens te woord te staan. Ik hoop dat 't U even aangenaam zal zijn.

Met de meeste hoogachting heb ik de eer te zijn Weledelgeboren Heer,

Uw dienstw. dien.
P. H. A. ROSENWALD.

Naar aanleiding van Wu's open brief.

Mijneheeren Redacteuren.

Het is naar aanleiding van den open brief van den heer Wu, dat ik de vrijheid neem u te verzoeken mij een plaatsje in dit blad te willen afstaan.

In dien open brief staat: „En de uitspanningszin en ontucht, ... enz.”

In dit gedeelte wil de heer Wu, de ontucht, een der grootste zonden billijken.

Op ons corpsleden rust de verplichting, de nieuwe leden in te leiden in de studentenwereld. Want zij zijn nog onwetend en weten niet recht hoe zich te gedragen, hoe te handelen.

Zij beginnen een geheel ander leven dan zij voor dien tijd leidden.

Onze handelingen, onze gesprekken zullen waarschijnlijk van grooten invloed op hun daden zijn.

Dit Studenten-weekblad wordt waarschijnlijk door de meesten van hen gelezen en nu gaat mijnheer Wu, in dat blad de ontucht verdedigen; want zegt hij: „er zijn voorbeelden te over, dat dit alles weer terecht is gekomen.”

De slechten onder de nieuwe corpsleden zullen zeggen: „Zie je nu wel, het is zoo erg niet, een ouder student zegt het immers.”

De wankelenden zullen misschien naar de slechte zijde overhellen; maar de goeden: wat moeten die van ons corps denken? In het orgaan van het corps de ontucht verdedigd?

De ontucht toch is een der grootste zonden. Alle andere zonden geschieden buiten het lichaam, die der ontucht echter niet. Dat lichaam zoo schoon, zoo prachtig ons door God gegeven, wordt vernield, verwoest. Ziel en lichaam lijden er bij.

Mijnheer Wu zegt: „zijn de voorbeelden niet te over, dat dit alles meer dan terecht is gekomen!”

Maar hoe teer is de levensdraad niet, elk oogenblik kan zij afgesneden worden en moet men dan met de zonden der ontucht belast voor den oppersten Rechter verschijnen?

Wat zal men antwoorden op de vraag: „Hoe hebt gij gehandeld met uw lichaam, u door Mij toevertrouwd?” . . .

Mijnheer Wu, vervolgt zijn brief met de woorden: „dat menschen die vroeger God noch gebod kenden nu onder den preekstoel zitten en steunpilaren der kerk zijn geworden!”

Hoe noemt mijnheer Wu het gedrag van iemand, die eerst een losbandig, ontuchtig leven leidt en dan door getrouwd zijn of om andere redenen, nu hij dus het slechte leven moet laten varen, in eens vroom wordt?

Dat men werkelijk berouw gevoelt en in de kerk vergeving voor zonden zoekt is te prijzen.

Mijnheer Wu zal de spreuk wel kennen:

„Er is in den hemel grooter vreugde over één boetvaardige dan over 99 rechtvaardigen.”

Maar wanneer men, zooals de heer Wu aangeeft, er eerst op los leeft en daarbij denkt: naderhand wordt ik een goed mensch, dan heeft dat berouw geen waarde.

En dan ten slotte wil de heer Wu die losbandige menschen als huisvaders hun kinderen een voorbeeldige opvoeding laten geven. Maar wanneer de vader zelf slecht geleefd heeft, hoe kan hij van zijne zoons eischen dat zij dit niet doen? (Anders is het toch geen voorbeeldige opvoeding). Hij, die zich uit dwang, niet uit berouw bekeerd heeft.

Wanneer het respect voor den ouder er uit is, wat blijft er van de opvoeding over?

En men kan toch geen respect hebben voor een ouder die de door den heer Wu aangegeven levenswijze gevolgd heeft.

Ik wil nu nog alle nieuw-aangekomenen toeroepen: „Weet dat de meeste menschen het eerste deel van hun leven gebruiken om het tweede te verwoesten!”

Voor den heer Wu is het te hopen dat hij niet handelt, gelijk hij in het Weekblad geschreven heeft.

U, heeren redacteuren, dank betuigend voor de verleende plaatsruimte, blijf ik hoogachtend,

Uw dw. dr.,
J. F. C. WREDE.

Aan Wu.

WelEd. Geb. Heer,

Ook ik had het voorrecht de inaugureele rede van den President van onzen Senaat te hooren, en de indruk die zij op mij maakte, was zoo geheel verschillend van die, welke gij er van kreeg, dat ik mij niet verantwoord zou achten als ik niet tegen U in het strijdperk trad. Ik begin met U te vragen, of gij er wel aan gedacht hebt, dat gij een groote verantwoordelijkheid op U naamt, toen gij door het schrijven van uw open brief een groot deel van den indruk die de rede op de candidaat-leden gemaakt heeft, trachtet weg te nemen? Want allen waren onder den indruk van de schoone woorden van onzen President, en zeker hebben velen, na de drukte van inauguratie en rijjool nog eens kalm nagedacht over zijne woorden en hebben gezien hoe schoon en hoe goed hij sprak en hoe oprecht hij meende wat hij zeide; en door uw brief hebt gij hen laten zien dat er studenten hier te Delft zijn, die te laag staan de ideeën van den heer v. d. W. zelfs te begrijpen; die er behagen in scheppen ruw en onbeschaafd tegen groenen te zijn en zich aan ontucht over te geven.

Wat gij over dit laatste zegt is vooral onvergeeflijk, omdat het eerste jaar zoo juist door den President aangevoerd is voor de verleidingen die het studentenleven biedt te wachten, door U aangewakkerd wordt en zich er aan over te geven, en wel op grond, dat dit wel eens terecht komt, alsof er niet veel meer voorbeelden waren van menschen, die te gronde gingen of althans het doel, waarvoor zij hier kwamen, niet bereikten.

Moest er verder niet op gewezen worden, dat in het D. S. C. ook gelegenheid is zich te beschaven? Werkelijk, dat men fuiven kan hier, blijkt spoedig genoeg.

Dat de P. S. ons vereenigt, niet het student-zijn, is ook niet juist, dan zouden Corps en P. S. één moeten zijn en ieder bij den directeur ingeschreven, was hierdoor reeds lid van het Corps. Nu dit niet het geval is, is het werkelijk het student-zijn dat ons vereenigt, weliswaar zijn de Indologen geen lid van het D. S. C., maar toch gaan wij met hen om als vrienden, terwijl dit van de omgang tusschen Corpsleden en studeerenden aan de P. S., geen Corpslid zijnde, niet altijd kan gezegd worden.

Wat de S. P. betreft hebt gij in zoover gelijk, dat de President de conversatiezaal had kunnen noemen en niet alleen van de bibliotheek spreken, daar gene hoofdzaak, deze bijzaak is bij een vereeniging als de S. P.

Dat de eerste jaars toch veel in de conversatiezaal komen en ook de leeszaal niet mijden is echter een bewijs, dat de heer v. d. W. juist gezien heeft van de leeszaal te spreken, daar de conversatiezaal toch van zelf door het eerste jaar wordt bezocht.

Ten slotte spreek ik de hoop uit, dat uw brief niet den diepen indruk, die de rede op de candidaat-leden heeft gemaakt, zal weggenomen hebben.

Met de meeste hoogachting,
Uw dienstw.
NEMO.

Aan de Leden van het D. S. C.

Mijne Heeren.

Ik kom tot U met een zeer ernstig verzoek, dat U op het eerste gezicht misschien wat vreemd en ongewoon zal toeschijnen, maar dat ik desniettemin ten zeerste in uwe aandacht aanbeveel.

Er is in den laatsten tijd in het D. S. C. een geest ontstaan, die wijst op een bepaald verschil, dat onder corpsleden zou aanwezig zijn. Men spreekt over „de klik” en de „anti-klik”, met de klik blijkbaar bedoelende eene categorie van jongelui die „aan de verkeerde kant staan”, die principes en gewoonten hebben, waar tegen met alle macht geopponeerd moet worden. Wat mij nu verbaasd en verontrust, is, dat in den laatsten tijd men aanhoudend over dit verschil hoort spreken, ja, dat men zelfs zoo ver ging de candidaat-leden in den groentijd hierover te onderhouden.

Wat ik nu verlang van U:
Deze eenvoudige zaak: Wil mij en met mij vele corpsleden inlichten op dit punt „Wat verstaat gij onder de klik”? Is het een georganiseerde partij, of is het

slechts een groep van betrekkelijk willekeurig naast elkaar staande menschen? ik weet het niet, maar zooveel heb ik er wel van begrepen, dat we hier te maken hebben met een begrip vijandig aan de ware eenheid in ons corps, een macht waartegen gestreden moet worden, welke vernietigd moet worden, doch eerst moeten we toch weten, welke die macht is, wat zij wil, waar zij zetelt.

Ik kleed mijn verzoek nu op deze wijze in:

Laat ieder corpslid, dat zich hiertoe verplicht rekent, mij over 14 dagen in dit Weekblad eene korte definitie geven van het begrip kliek, laten die antwoorden anoniem zijn, opdat niemand zich ook maar eenigszins belemmerd zou gevoelen, zijne meening geheel vrijuit te zeggen. Laat ieder voor zich deze vraag overwegen en haar eerlijk beantwoorden, opdat ik zooveel mogelijk onafhankelijke, volkomen objectieve antwoorden verkrijg, mij dus aantoonende niet wat een bepaalde groep menschen hierover denkt, maar hoe corpsleden van de meest verschillende richting hierover oordeelen.

Ik verzoek U nogmaals zeer ernstig, beschouw mijn vraag niet als een aardigheid of nieuwsgierigheid; beantwoord haar, bid ik U, in dezelfde gezindheid als waarin ik haar gesteld heb n.l.: Licht te ontsteken in eene voor vele corpsleden nog duistere zaak.

Met verlangen Uwe antwoorden tegemoet ziende,

Uw dw.,

J. F. B. VAN HASSELT.

Deze bijzonder-nieuwerwetsche enquête van den heer Van Hasselt lacht de redactie niet zeer toe.

Wanneer men iedereen in de gelegenheid zou stellen anoniem zijn antwoord op des stellers vraag te geven, zou dit aanleiding geven tot 't ingezonden worden van een massa would-be-geestigheden en domme hatelijkheden, waaronder misschien slechts een zeer enkele degelijke beantwoording zou voorkomen. Juist over dit onderwerp zijn velen onuitputtelijk in meer of minder domme hatelijkheden, die waarlijk niet kunnen bijdragen om de goede verstandhouding in het corps, terwille waarvan de heer Van Hasselt meent te moeten optreden, te bevorderen.

Bovendien wordt nooit een artikel, hoe klein ook, opgenomen waarvan de inzender niet tenminste aan één redacteur bij zijn waren naam bekend is. En allerminst zouden we op een gebied, als het hier bedoelde, van deze goede gewoonte kunnen afwijken.

Beter dan de stroom van kleine, in 't algemeen weinig beteekende en slechts nadeel-doende antwoorden, die de heer Van Hasselt verlangt, dunkt het ons dat er door die corpsleden, die zich geroepen achten om deze kwestie ernstig te bespreken, zakelijk en degelijk op bovenstaand schrijven wordt teruggeschreven. En dan niet anoniem, maar op de gewone wijze bij de redactie ingezonden. De inzendingen zullen alleen dan onder een schrijf-naam kunnen worden geplaatst, wanneer ze geene persoonlijke aanvallen bevatten. In 't laatste geval wordt duidelijke onderteekening door ons verlangd.

Van een flinke behandeling van de opgeworpen kwestie is misschien wel iets goeds te wachten.

Red.

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Minerva begint met een woord van waardeering aan den Utrechtschen hoogleraar Lamers, die 30 Sept. zijn 25-jarig jubileum vierde. N°. 2 is een publicatie van 't jaar 1803, waarin het departementaal bestuur van Holland de Leidse studenten waarschuwt, dwingend optreden tegenover nieuw-ingeschrevenen te zullen doen straffen.

De orde op P. H. is een protest tegen een voorgevallen dronkenmanstoneel, waarbij flauw gedrag wordt verweten aan degenen die meenen dat de Utrechtsche Societeit is „het eigendom van allen en niet van een coterietje verzopen menschen.”

Volgen de afkondigingen van de door den Utrechtschen Senaat uitgesproken vonnissen.

Onder Ingezonden stukken wordt gepolemiseerd naar

aanleiding van de kritiek des heeren Hartman op Frits van der Pijl's verzen.

Beide stukken, en van v. d. P. en 't antwoord van H., zijn de plaatsruimte eigenlijk niet waard.

Na de weekverslagen, en de rede van Van der Waerden, volgen onder Hoogeschool-Nieuws verslagen van professorale redenen, en opgave van geslaagde examens. Eindelijk advertenties. Dit alles te zamen beslaat 19 pagina's! Wat een papier!

Vox Studiosorum. Over de schrijvers van de artikelen in dit blad (de verslaggevers niet medegerekend) kan men zeggen dat N. U. intellectuel à outrance, X groen (want ze zeggen 't zelf), X. Y. Z. student (wat hij ook wel zou ereis zelf zal zeggen) en de redactie dom is (om vlak onder 't vonnis van den Senaat, dat spreekt van „ergerlijk getrapt en geslagen,” volgens de straf tweemaal zoo erg als iemand aan zijn beenen van de trap en door de kroeg te sleuren, te spreken van „slechts een slag op den neus”).

En de stukken zelf. Eén over de Dreyfus-zaak, één over Engeland en Transvaal. 't Eerste is een noodkreet omdat het Intellect door de Jezuiten geslagen is, gevolgd door een blijheidsuiting, dat het Licht de Duisternis zal overwinnen. 't Tweede is een aansporing om zich niet te zeer door 't Intellect te laten leiden maar ook door 't rechtsgevoel. Waarover de volgende keer een Intellects-beschouwing?

De Groentijd door 'n Groen is nog zoo onaardig niet al ruikt men 't gymnasium nog.

Brieven uit de Hoofdstad, neen maar jongens, da's een aanwinst, dat ha' je ook niet gedacht hè, toen die 't vorige jaar groen liep, ja ja, je leert heel wat flinks in een jaar.

Eltheto behelst 't vervolg op de conferentie van de N. C. S. V., de Afscheidsrede van Ds. Buitendijk, verder Boekbespreking. 't Merkwaardigste is zeker wel 't ingezonden stuk: De boom der kennis des goeds en des kwaads. Waar Prof. Valetton er op wijst dat het plukken van den boom der kennis (het verkrijgen van eigen oordeelingsgave) van den weg van God afleidt, geeft schrijver als zijn meening dat het juist de oordeelingsgave is die ons Gods wil leert kennen, dat wij moeten leeren onzen wil één te doen zijn met dien van God. De quaestie van de vrijheid van wil wordt m. i. wat onphilosophisch behandeld. 't Eind is: „Niet òf bij God òf bij den mensch, maar: Bij den Godmensch, die God in zich heeft en in zich werken laat moet de leiding berusten.

De **Propria** heeft wederom wegens plaatsgebrek verscheidene stukken moeten laten liggen, zoodat we in hoofdzak zijne kolommen gevuld vinden met het slot van de rede van Prof. Spruyt en een prettig geschreven verslag van de Groningsche feesten, voor ons van minder belang; zeer weinig over Corpsquaesties: een weekverslagje over den groentijd, dat niets zegt en een herinneren aan de nog steeds hangende quaestie van het privaat-docentschap Van der Goes met eenige hatelijkheden aan het adres van B. en W., die de quaestie niet aan de orde stellen.

Onder litteratuur-overzichten wordt in quasi Heyerman-schen stijl de brochure van Mea Culpa „Een man over vrouwen aan mannen” afgebroken. Die schrijver qualificeert zelf zijne beschouwingen als „banaal gevlooi”, wat mij van de moeite ontslaat er een geschikter term voor te vinden. Verder wordt naar aanleiding van de laatste „Nieuwe Gids” een beschouwing over Kloos, voorheen en thans gehouden. Op de meening van den schrijver, dat Kloos tegenwoordig niets meer presteert, valt echter nog wel het een en ander af te dingen.

We willen hopen, dat Propria het volgend nummer, als het geen professorale rede meer zal te reproduceeren hebben, plaats zal weten te vinden voor eenige van die artikelen, die ons Propria verleden jaar zoo sympathiek maakten.

Berichten en mededeelingen.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Donderdag en Vrijdag 12 en 13 October:

Herstemming tusschen de heeren Broekman, Canter Cremers en De Muralt, voor Thesaurier van den Senaat.

Verkiezing van 3 leden van de Almanak-Redactie.

Maandag 16 en Dinsdag 17 October:
Verkiezing van een Commissaris van den Senaat (aftredend de heer Kesper.)

Donderdag en Vrijdag 12 en 13 October:
Stemmingen voor „Vrije Studie”, „Apollo” en „Minerva.”

Iederen Maandag- en Donderdagavond te 8¹/₂ uur oefening van „Odin” in 't lokaal, Molslaan.

Weerbaarheid. 't Bestuur is geconstitueerd als volgt:
A. E. Jurriaanse, praeses.
F. Muller, secretaris.

Feith, thesaurier.
Segboer,
De Ronde Bresser, } Commissarissen.

Den leden van het D. S. C. wordt dringend verzocht in het belang van een goed adres in den Almanak, hun naam en woonplaats te komen invullen in een lijst welke zich bevindt in den winkel van den heer WALTMAN.

DE ALMANAK-REDACTIE.

INDOLOGISCHE STUD.-SOCIETEIT „INSULINDE.”

Geroyeerd: De heer F. GREVE.

ADVERTENTIEN.

Op verlangen van vele abonné's zal voor den 1sten Jaargang, bij voldoende deelname,

een eenvoudig, sterke linnen Band

worden verkrijgbaar gesteld tegen den prijs van 65 cents.

Abonné's van den 1sten Jaargang, die een band hiervoor wenschen te ontvangen, worden verzocht dit aan den uitgever op te geven.

PRIMA SPECULAAS

55 cents per 5 ons.

Dagelijks versche Koffiebroodjes.

Firma **OVERVOORDE**,

OUDE DELFT 80.

Telefoon 54.

Salon de Coiffure,

G. SIEPMAN, — NIEUWSTRAAT 18,
ingericht naar de laatste eischen, wordt ten
zeerste bij H.H. Studenten aanbevolen.

KOFFIETAFEL

aangeboden voor 4 of 6 Heeren.

Adres KOORNMARKT 27.

AANBEVOLEN:

Overvoorde's BESCHUIT.

OUDE DELFT 80.

KOFFIETAFEL

aangeboden voor 4 HEEREN.

Adres Bureau van dit Blad.

Gelegenheid aangeboden tot

Dineeren en Koffiedrinken

voor 5 of 6 HEEREN. Adres Bureau van dit Blad.

Er is gelegenheid voor 8 à 10 HEEREN (339)

TE DINEEREN,
OOK VOOR KOFFIETAFEL.

Adres VERVERSDIJK No. 50, hoek Doeleplein.

FEESTMARSCH

G. van Tienhoven van den Boogaard.

(LUSTRUM 1893.)

FEESTMARSCH A. H. Schram.

(LUSTRUM 1893.)

Exemplaren dezer muziekstukken zijn voor leden van het D. S. C., zoolang de voorraad strekt, **gratis** verkrijgbaar bij den Uitgever

J. WALTMAN Jr.

Voorradig bij den Boekhandelaar J. WALTMAN Jr.
Binnenwatersloot, het zoeven verschenen:

ELECTROTECHNIEK.

Gids voor den Machinist-Elektricien

DOOR

A. VOSMAER,

Electrisch-Werktuigkundig en Scheikundig Ingenieur.

Prijs in linnen band f 2,90.

INHOUD.

1. Magnetisme. — 2. — Elektriciteit. — 3. Statische Elektriciteit. — 4. Dynamo-Elektrische Machines.
5. Wisselstroom-Dynamo's. — 6. Motoren. 7. — Transformatoren. — 8. Akkumulatoren. — Tabellen.

Het geheele werk bevat circa 280 pagina's druks met 251 figuren en kost in linnen band f 2,90.

Verschenen bij den uitgever J. WALTMAN JR.,
Binnenwatersloot,

ANALYTISCHE MEETKUNDE in de ruimte,

DOOR

Dr G. SCHOUTEN.

Prijs: f 2.—

Van het Studenten-tijdschrift

„IN DEN NEVEL”,

zijn nog eenige exemplaren van de drie Jaargangen voorradig welke zoolang de voorraad strekt verkrijgbaar zijn per gebonden Jaargang à f 3,—.